

נחת ומשועבד, הדורש את שיתרו. היא צועדת בגאווה בהוצות הכרך בלי חזיה, ומכריזה בסני כל שאינה מבינה "מדוע מקדישים תשומת לב רבה כל כך למראה החיצוני." עם מראה היצוני כמו שלה היא יכולה להרשות לעצמה לומר זאת.

וכדי להשלים את התמונה, היא גם מופיעה בסרטים וקוצרת פרסים. לפני שני תיים בחרו בה מבקרי ניו-יורק לשחקנית השנה על הס יוריס גם בטוסיס. השנה, היתה לשחקנית השנה אחרי קלוט. היא מקפצת מבימת צילומים להפגנה, ומהלווית המפגין הצרפתי שנהרג ליד מפעלי רנו, לטקס תלוית האוסקר. רו'יה ואדים, ש' התייחס בתחילה בסלחנות לכל העניין "אם היא מרגישה צורך בכך, מוטב ש' תעשה זאת." התרחק ממנה לחלוטין ור' היום הם גרושים.

הכל מותר. מה הפלא, אם כן, ש' במצב כזה היא זקוקה לכדורי ארבעה, קצת מעל לשיעור המותר באמריקה? אכן, כאשר נכנסה לאהרונה למולדתה, מקנדה, מצא שוטר זרין בכליה אוסף של כדורים מכל הסוגים, שהמשהף בין כולם שהיו אסורים. כפרס על חריצות, זכה השוטר לכמה בעיטות הגונות מן השחקנית, ש' הורגעה בכוח הזרוע והובלה לתחנת ה'

ג'ייז הקמון
פופאי נגד השוטר אולאי

משטרה באויקים. כל צעירי אמריקה, אלה הבולעים סמים, אלה המעשנים אותם, מריחים אותם, מוריקים אותם או מוצצים אותם. כולם ראו בה את גיבורתם הלאר-מית.

כדי להראות עד כמה מוכנה היא ללכת לקיצוניות, משתתפת עתה ג'יין בסרט של המרד המרדן ביותר - ז'אן לוק גודאר. לצידה מופיע איוו מונטאן, השם הסרט יכול לשמש גם סימא לג'יין עצמה: הכל מותר.

שינאת ישראל. או באמת, האם זה סוג האנשים שהאקדמיה לאומנות הקול-נוע רוצה לעודד? או שמא אין זה אלא פרק נוסף במסכת ההכאה על הטא של השנה, אשר כללה גם פרס לצ'ארלי צ'אפ-לין, שנמלט מאמריקה לפני 20 שנה, כי שוטר מסי'הכנסה דולקים בעקבותיו כדי לקבל 2 מיליון דולר שהיה חייב להם, לדעתם; סוכניו של ג'וזף מק'קארתי רודר פים אחריו כדי להוכיח שהוא קומוניסט; והרכיזאים מצליפים בו ללא רחמים על שנסא לאשה נערה צעירה ממנו בעשרות שנים.

כולם הרי ידעו דרך אותם הסורים, איות הולל ופוחח היה האיש בנעוריו. ו' היום? צ'אפלין זוכה למפתח העיר ניו-יורק, וקורא לאלפים המריעים למראה דמעותיו הוולגות, "נהדרים" ו"מתוקים", והולבידו, בתוכה חי למעלה מ-40 שנה, מעניקה לו פרס שהיה זכאי לקבלו ביום הראשון בו הומצא.

רק סוגייה אחת נישארה סתומה עדיין: מה עם האנטישמיות של האקדמיה, עם שינאת ישראל הבלתי מרוסנת? או שמא מגיעת להם הסליחה והמחילה הפעם, משום שבכל זאת, העניקו פרס לגן של פינצ'י-קונטיני, שהוא סיפור על השואה היהודית באיטליה, שנעשה בידי ג'ייז?

אצולה

יפהפיה

כריסטי, לייטון, גארד:
האצילות ושליח האהבה

הדמות הכובשת ביותר בסרט היא זו של הנער דומיניק גארד, המדגים את התפקחותו הנפשית של ילד שטרם היה לנער, בדיקות ובהזדהות עמוקה. אילו היה הוא באני אוהב אותך רוזה, זה יכול היה להיות סרט אחר לגמרי. זכותו של כל צופה למצוא את המשמעויות הנסתרות שבסרט, לבדוק את יחסו של הבמאי לאצולה, למוסכמות חברה, למאגיה שחורה ומי יודע למה עוד. אולם מי שמחפש חווייה קולנועית רגשית, אל יחמיץ את המקשר של לוס.

המקשר (פאר, תל-אביב, אנג' ליה) - שנה לאחר שהוצג בפס-טיבל קאן זוכה בו לפרס, הגיע לארץ סרטו של ג'וזף לויז, על אהבתם האסורה של בת אצילים ואיכר חסון, באנגליה של תחילת המאה, ועל הילד בן ה-13 המתבגר תוך כדי העברת מכתבים חשאיים בין השניים.

אלא שעיקר הסרט אינו סיפורו, אלא הדרך בה מוצג הסיפור. קשה להעלות על הדעת סיגנון קולנועי מעודן יותר, צורה אסתטית נאה יותר או רגישות רבה יותר בשיחזור התקופה, עד לפרטיה הקטנים ביותר. כל זווית צילום נבחרת בקפידה, וכמעט כל אחת יכולה היתה לשמש ציור אומנותי בפני עצמו. ואילו התסריט של הארולד פינטר (המבוסס על נובלה של הארטלי), מתומצת, מדויק ואין בו משפט אחד מיותר או משפט אחד חסר.

מאחר וכל הסיפור מתרחש תוך כדי חופשת קייץ אחת, באחוזה בדרום אנגליה, משמש הנוף והטבע כרקע לסיפור וכלוח זמנים להתקדמותו, כאשר מעוף אוויו-בר או הקציר, רומזים לזמן שנותר עד הסוף. הכל מתנהל לאט, תחת שמש יוקדת, ואם אפשר להשוות סרט זה למדיום אחר, הרי הדבר הקרוב אליו ביותר, הוא פואמה מיוסית רבת מימדים.

אשר לדמויות, צוות השחקנים שבחר לויז, מצליח כמעט תמיד להעניק עומק ועניין למה שיכול היה להתקבל בתנאים אחרים כסתם גירסה נוספת לאצולת-כפר בריטית. מרגרט לייטון ומייקל גאוג כהורי הנערה, ואדוארד פוקס כארוסה הרשמי, אינם מחמיצים אף מבט ואף ניד עפעף, ואילו ג'ולי כריסטי ואלן בייטס, רגישים ושובי לב. אולם

להיות

כנוו כולם

טריטיניאן:
משימה פאשיסטית
לביטול האישיות

התקופה. ואם מוראביה ניסה לעמוד על-כך שמחדיו של אדם בפני הזוועות שבנפשו מיותרים, משום שכל אחד מאיתנו מוזר בדרך זו או אחרת, הופך ברטולוצ'י את גיבורו למקרה קליני ברור, המסתובב בעולם של אנשים שפויים.

כל זה לא נאמר בגנות הסרט. ברטולוצ'י המציא פשוט סיפור אחר, מרתק, מעניין ועשוי למופת. סצינות רבות, כמו מחול הטאנגו במסבאה צרפתית, או רצח המורה בלב היער, לא יישכחו במהרה. ודמותם של גאס-טונה מושיין (הסוכן החשאי) ודומיניק סאנדה (אשת המור רת), יחקקו בדמיון ויזכרו זמן רב אחרי זו של טריטיניאן, שאמנם מופיע בתפקיד הראשי, אבל נראה לעתים נדהם ממה שמבקשים ממנו.

הקונפורמיסט (תכלת, תל-אביב, איטליה) - איטלקי צעיר, החושש מן הנסתר בנבכי-ניש-מתו, מנסה לבטל את אישיותו לחלוטין, ולהיות העתק מדויק של האדם הממוצע, האפור, הבלתי מתבלט. דמותו משתלבת עם הרקע הפוליטי של ארצו בין שתי מלחמות-העולם. הוא פאשיסט משום שמוסוליני בשילטון - אין לו כל נימוק אחר לכך, על אף העובדה שהוא בוגר פי-לוסופיה ואיש-רוח. הוא עד כדי כך רוצה להשתייך לשולי-טים, עד שהוא מציע את עצמו למשימת ביון: נסיעה לפריז וזיהוי מורו לשעבר, אשר הפך לאנטי-פאשיסט פעיל. זיהוי זה, צריך להביא בסופו של דבר להוצאתו להורג של המורה.

סיפור של אלברטו מוראביה, לבש בידי הגאון התורן של הקולנוע האיטלקי, ברנרדו ברטולוצ'י (21), צורה ש' נה לחלוטין. ברטולוצ'י, בגלל גילו, לא הכיר את הימים שלפני 1940, ושיחזורו מזכיר משתו מהגרנדיוזיות של האזרח קיין, ומן הדקדקנות הצבעונית שבתיאור התקופה בתפאורה ובתלבושות (אלסנדרו סקארפיוטי, שעבד על מוות בוונציה הוא המנהל האומנותי של הסרט). אולם השינוי העיקרי, הוא בנישה לנושא. מוראביה השתמש בשפה המופקת, נטולת שיאים דרמטיים סוערים, אפילו כשהמדובר במעשים המוזרים ביותר, וזאת כפי שמתקבל על הדעת כאשר מדברים על מישוה הרוצה להיות קונפורמיסט. ברטולוצ'י, לעומת זאת, החדיר כאן דרמה במנות גדולות, הביא את הגיבור למקום הרצח של מורו, המציא יידי פאשיסטי עיוור המספק אמתלא לסיום ב' זעקה, מדגיש את דמותו של סוכן השאי עלוב המסייע לגיבור במשימתו, מתפקיד סביל לתפקיד פעיל.

כל זה מעניק לסרט גוון הרבה יותר חריף מאשר הספר, ואם מוראביה רצה להאשים בזומו את האני-טלקטואל האיטלקי אשר מתוך קונפורמיזם נגור אחרי מוסוליני, הרי ברטולוצ'י מאשים היום את כל בני אותה

תדריך

תל-אביב

*** הארי המזוהם (אופיר, ארצות-הברית) - פישעון אלים ואכזרי, על לכי-דת רוצה המטיל אימה על העיר סן-פרנציסקו, בימי וירטואוזי. מעמיד בשאלה כמה מחוקי היסוד של ארצות-הברית. עם קלינט אסטודר.

*** הקשר הצרפתי (תל-אביב, ארצות-הברית) - משטרת ניו-יורק תופסת רשת מבריתיה הרואין צרפתיים. הרבה תנור-עה, סצינה של רדיטס מכונית אחרי רכבת תחתית שלא יישכח במהרה. ג'יין הקמן

ירושלים

*** קוראים לי טרייניטי (ח), מערכון-מצחיקון עם הרבה אקרובטיקה, המון יריות ואף טיפת דם. להיש העונה.

*** יהלומים לנצח (הבירה, אנגליה) - שון קונרי הוא ג'יימס בונד בעוד הרפת-קאה מלאת אבזורים מבריקים, רעיונות משעשעים ואף לא טיפה אחת של מתח.

חיפה

*** מכונת האהבה (פאר, ארצות-הברית) חיסולה של דיאן קאנון בתחילת הסרט מאפשר לרופאים, ידידיה, לערטל את נשמותיהם. גם ג'יין קמן.

הזוכה הטרי של האוסקר.

*** דקאמרון (סטודיו, איטליה) - סיפורי החריטים והעוקצניים של בוקא-צ'יו ממשכינים ללעוג לאיוולת האנושית ל-הרגיו את הבורגנים גם בגרסה הקולנו-עית מלאת הדמיון של פיאר פאולו פאזו-ליני. מומלץ למי שאינו פורטינני.

*** מולכוד 22 (אלנבי, ארצות-הברית) - סאטירה מאקאברית נוראה על המימסד הצבאי במלחמת-העולם-השנייה. לחק מן העוצמה של הספר, אבל כדאי בהחלט לראות.

*** סיפור אחד של רצח (צפון, איטליה) - מתוחן נוסח אגאתה קריסטי, נעשה באיטליה ומחקה היטב את הצד-המגוחך שבסרטים הבריטיים.